

Коли до губ твоїх лишається півподиху

Григорій Чубай

Коли до губ твоїх лишається півподиху,
Коли до губ твоїх лишається півкроку —
Зіниці твої виткані із подиву,
В очах у тебе синьо і широко.

Щось шепчеш зачаровано і тихо ти,
Той шепіт мою душу синьо крає.
І забуваю я, що вмію дихати,
І що ходити вмію забуваю.

А чорний птах повік твоїх здійсмається
І впевненість мою кудись відмає.
Неступленим півкроку залишається,
Півподиху у горлі застряває.

Зіниці твої виткані із подиву,
В очах у тебе синьо і широко,
Але до губ твоїх лишається півподиху,
До губ твоїх лишається півкроку.